

το θέμα της εβδομάδας

Αυτοπροσδιορισμοί και νεολογισμοί

Οι αυτοπροσδιορισμοί και οι νεολογισμοί είναι της μόδας στην εποχή μας. Επέχουν μάλιστα θέση νόμων: όποιος τους αμφισβητεί είναι ύποπτος και αναχρονιστής, άρα εκτός (δυτικής) νομιμότητας και υποψήφιος για δρακόντεια τιμωρία. Η Δύση λοιπόν αυτοπροσδιορίζεται ως μοναδικός φορέας της δημοκρατίας, της ελευθερίας και της ευτυχίας που φέρνει η ελεύθερη αγορά. Όσοι δεν ευθυγραμμίζονται με το «οικουμενικό» μοντέλο της –δηλαδή η πλειοψηφία του πλανήτη– είναι εμπόδια στην περαιτέρω πρόοδο. Οπότε είναι νόμιμο και ηθικό να «εκπολιτισθούν» με όλα τα μέσα. Η ματιά αυτή ήταν πάντα βέβαια ολίγον αλλήθωρη: για παράδειγμα το πλέον σκοταδιστικό, απολυταρχικό κράτος του κόσμου, η Σαουδική Αραβία, δεν μπαίνει στο στόχαστρο. Εκεί είναι καλώς καμωμένοι οι φερετζέδες, οι αποκεφαλισμοί και γενικώς όλοι οι μεσαιωνικοί κανόνες... Το Ιράν, από την άλλη, συγκεντρώνει εδώ και δεκαετίες το μίσος της αυτοπροσδιορισμένα δημοκρατικής και φιλελεύθερης Δύσης, με προεξάρχουσες τις ΗΠΑ – στο φανταστικό των οποίων, βοηθώντας και του ισραηλινού λόμπι, αποτελεί το Απόλυτο Κακό. Κάθε τρόπος χρησιμοποιήθηκε για να καμφθεί: επίθεση του Ιράκ και πολύχρονος αιματηρός πόλεμος (τότε ο Σαντάμ ήταν καλός και εξοπλίζονταν από τη Δύση μπας και βγάλει το φίδι από την τρύπα για λογαριασμό της), αλληπάλληλα εμπάρκο, σαμποτάζ και στήσιμο μιας διεθνούς υγειονομικής ζώνης για την απομόνωσή του. Αλλά το Ιράν, μια μεγάλη και ιστορική χώρα στην οποία η εξουσία κατέληξε στο σιιτικό ρεύμα μετά την «απαλλαγή» από τις υπόλοιπες δυνάμεις που πήραν μέρος στην Επανάσταση του 1979 εναντίον του φιλοαμερικανού Σάχη, δεν κάμφθηκε. Η συνέχεια περιγράφεται στο διπλανό κείμενο... Περί νεολογισμών τώρα: η δολοφονία ενός υψηλόβαθμου κρατικού αξιωματούχου στο έδαφος τρίτης χώρας από πυραύλους της αυτοπροσδιορισμένα δημοκρατικής και φιλελεύθερης Δύσης, συνοδευόμενη από πρωτοφανείς χουλιγκάνικους πανηγυρισμούς των πολιτισμένων εκτελεστών, έγινε, λέει, για να προληφθεί «επικείμενη επίθεση». Το κουρέλιασμα δηλαδή κάθε έννοιας διεθνούς νομιμότητας δικαιολογείται από έναν νεολογισμό που εφευρέθηκε στα μπούνκερ του ισραηλινού κατοχικού κράτους για να περιγράψει φανταστικές υποθέσεις, και έκτοτε χρησιμοποιείται διεθνώς. Καμία απόδειξη δεν χρειάζεται, ούτε έστω μια ένδειξη πρόθεσης ότι κάτι ετοιμάζει ο αντίπαλος: αρκεί από μόνος του ο όρος «επικείμενη επίθεση», έτσι, γενικώς και αορίστως, για να ανοίξει ο ασκός του Αϊόλου. Κακά ξεμπερδέματα...

Το Ιράν δεν πειθαρχεί

Τα απόνερα της γκανγκστερικής δολοφονίας του στρατηγού Σουλεϊμανί

■ ΤΟΥ **Ερρίκου Φινάλη**

Σε πείσμα όλων των αποπειρών της Δύσης να την ελέγξει, η Τεχεράνη κατάφερε τελικά να εδραιωθεί τα τελευταία χρόνια ως ενεργητική περιφερειακή δύναμη, ικανή να λειτουργεί εκτός των δυτικών ιμπεριαλιστικών πλαισίων. Αναπτύσσοντας τη δική της περιφερειακή στρατηγική, έστησε ένα σιιτικό τόξο που, μέσω Ιράκ και Συρίας, φτάνει στο Δίβανο – όπου η Χεζμπολά, με την αίγλη που της έδωσε μεταξύ άλλων η νίκη της επί των ισραηλινών εισβολέων, κατοχυρώθηκε ως εθνική δύναμη και ραχοκοκαλιά της Αντίστασης. Η παγίωση και αναγνώριση αυτού του συσχετισμού αντανάκλαστηκε στην υπογραφή, από όλες τις βασικές δυτικές δυνάμεις, της διεθνούς πολυμερούς συμφωνίας του 2015 για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, με αντάλλαγμα την άρση των κυρώσεων και άρα την οξυγόνωση της πιεζόμενης ιρανικής οικονομίας – που τροφοδοτούσε διαρκώς μια λαϊκή δυσανεμία στο εσωτερικό της χώρας. Όμως ένα τμήμα του βορειοαμερικανικού κατεστημένου, και φυσικά και το Ισραήλ, δεν έστεργε να αποδεχθεί τα «τετελεσμένα». Δεν ήθελε κανέναν συμβιβασμό με το «Κακό». Κοιμόταν και ξυπνούσε με

το όνειρο ισοπέδωσης της Τεχεράνης και εξάλειψης του ασύμβατου πολιτικού-οικονομικού μοντέλου αυτής της ανερχόμενης δύναμης. Η μονομερής καταγγελία της διεθνούς συμφωνίας για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν από τις ΗΠΑ (στην πραγματικότητα επρόκειτο για ντε φάκτο κατάργησή της, αφού απειλούνταν με κυρώσεις και οι δυτικές χώρες που τυχόν συνέχιζαν τις εμπορικές συναλλαγές με την Τεχεράνη) ήταν το πρώτο βήμα. Αυτό είχε οδυνηρές συνέπειες για την ιρανική οικονομία και κοινωνία, που υπόκεινταν το βάρος της ενίσχυσης του συριακού καθεστώτος για να αντιμετωπιστούν οι κάθε είδους τζιχαντιστές μισοφόροι και η δυτική επέμβαση, και είχαν μόλις αρχίσει να ανασαίνουν χάρη στην αναζωογόνηση των εμπορικών συναλλαγών με τον υπόλοιπο κόσμο.

Όταν οι συσχετισμοί δυσκολεύουν, οι κανόνες καταργούνται

Γεγονός είναι ότι το ιρανικό καθεστώς και γενικότερα το σιιτικό τόξο αντιμετωπίζονται και αντιμετωπίζεται ως κίνδυνος και εμπόδιο στην ευόδωση των δυτικών σχεδίων για την ευρύτερη περιοχή της

Μέσης Ανατολής. Κατά κάποιο τρόπο αποτελεί μια μεσανατολική «Βενεζουέλα», ένα ενοχλητικό αγκάθι σε μια γειτονιά όπου παλιά αλώνιζαν μόνες τους οι ΗΠΑ αλλά τώρα συνωστίζονται και στρογγυλοκάθονται πολλές μεγάλες και περιφερειακές δυνάμεις, με σχέδια που αυτονομούνται ή και αντιστρατεύονται αυτά των δυτικών πρωτεουσών. Πλέον το Ισραήλ (και, επικουρικά, η Σαουδική Αραβία) δεν αρκούν για να αποτραπούν εξελίξεις αρνητικές, έως και ταπεινωτικές, για την Ουάσιγκτον. Η σχετική αυτονόμηση του έτερου παραδοσιακού χωροφύλακα των ιμπεριαλιστών, της ερντογανικής Τουρκίας, υποχρεώνει τις ΗΠΑ και τους συμμάχους τους σε κινήσεις που θα διασφαλίσουν ότι αυτή η υπερφιλόδοξη πλέον επεκτατική δύναμη θα παραμείνει στη «σωστή» πλευρά. Γι' αυτό και όταν ο Ερντογάν δηλώνει εμφαντικά ότι θέλει ένα νέο χαλιφάτο, όταν απλώνεται μέχρι τη Διβύη και διεκδικεί τη μεσογειακή «Γαλάζια Πατρίδα» του, δείχνουν μια απεριόριστη ντε φάκτο κατανόηση. Όπως εξάλλου κάνει και ο έτερος πόλος, η Ρωσία... Στο φόντο αυτό ήρθε η γκανγκστερική εκτέλεση του Σουλεϊμανί, που ακολου-